

Džim Honberger & Tim i Džuli Kenjutsun

BEKSTVO KA BOGU

*Priča o porodici
koja je napustila jurnjavu savremenog života
i posvetila se potrazi za iskonskom duhovnošću
i jednostavnim životom*

S A D R Ź A J

Predgovor	5
1. Slavna potraga	11
2. Da li je formalna religija dovoljna?.....	19
3. Jednostavan život	29
4. Mnoštvo mogućnosti	49
5. Bog je uvek tamo gde smo i mi	71
6. Držeći se Onoga koji se ne vidi	83
7. Selektivno slušanje	106
8. Naš najveći neprijatelj	128
9. Da li zaista veruješ?	141
10. Bog sve u svemu	152
11. Četvrta tačka obrta	167
12. Oklevanje	178
13. Poslednji veliki korak	186
Epilog	199
Razgovor sa Džimom Honbergerom	202

*Svima onima koji žive
u ovim časovima istorije sveta,
čije je versko iskustvo takvo da osećaju
rastuću glad i žeđ za samim Bogom
i koji se neće smiriti dok ne nauče
kako da svakodnevno
hodaju sa svojim Gospodarom.*

PREDGOVOR

– Džime, zaista bi bilo dobro da ove poruke pretočiš u knjigu – molili su me Džek i njegova supruga Džudi.

Pomisao na to zatekla me je iznenađenog. Na kraju, lako je bilo Džeku da predloži pisanje knjige. On je pisac i pisanje je bila njegova druga priroda. Engleski je bio jedan od predmeta u školi koji sam učio samo toliko koliko je neophodno za prolaznu ocenu, da bih zatim brže-bolje sve naučeno zaboravio.

Ja? Pisanje knjige? Apsurd! Zahvalio sam im se i odbacio tu ideju. Moji darovi i sposobnosti nalaze se pre u verbalnoj komunikaciji, a ne u pisanju. Međutim, ideja nije htela da nestane. Gde god bih se okrenuo prijatelji i poznanici su me uporno nagovarali da napišem knjigu. Čak su i pisma koja smo dobijali odzvanjala istim ehom.

Konačno sam shvatio da Bog želi da mi nešto kaže. Kleknuo sam na svoja kolena i u molitvi, gotovo sa nevericom rekao:

– Gospode, zar zaista želiš da “ja” pišem knjigu?

Kada je na moj um ostavljen jasan utisak sa iskristalisanim odgovorom, “Da, Džime, želim”, bio sam oboren s nogu, zapanjen i šokiran.

– Ali ja ne mogu to, Gospode. Nisam talentovan. Pored svega toga, nemam vremena! Držim predavanja i moj život je isplaniran dvanaest do osamnaest meseci unapred. Jednostavno ne znam kako bih to mogao da radim, Gospode!

Pokušao sam da potisnem ideju, da je barem odložim na neko vreme, ali ona je nastavila da me u mislima proganja i da mi se iznova vraća. Već sam jasno video kako je Bog upotrebio nekoliko osoba da mi ukažu na moju novu dužnost. Od ranije sam poznavao taj Bogu svojstven manir – da koristi više ljudi sa različitim darovima kako bi ostvario svoje delo.

Kad Bog pozove nekoga da obavi odredjeni zadatak, obično je to osoba koja nema nikakvu kvalifikaciju za posao koji je čeka.

Na taj način izabrano oruđe potpuno zavisi od Boga. Iskušenje koje svakoga vreba jeste pripisivanje slave sebi, isticanje neakvih sopstvenih zasluga u onome što je Bog sam ostvario. Dok je nadgledao izgradnju hrama u Jerusalimu, Solomon je mogao videti kako raste lepa građevina na kojoj rade hiljade radnika čiji su šatori uredno stajali oko hrama. Ugledavši taj prizor car se ipak obratio Bogu rečima: "Ovaj dom koji sam "ja" sazio da nazvan je tvojim imenom."

Solomon je sebi pripisao ono što je Bog učinio koristeći hiljade svojih radnika kao svoja oruđa, pa ipak se taj hram nije zvao po Njemu kao glavnom Graditelju. Do današnjeg dana je ova veličanstvena građevina poznata kao Solomonov hram. Ni ja nisam želeo da prisvajam slavu za pisanje ove knjige. Štaviše, nisam ni mogao to da uradim jer sam znao da bez Božje intervencije ne bih bio u stanju da završim ovaj posao.

Na kraju sam rekao Bogu da ako traži od mene da pišem knjigu, onda želim da mi to isto još neko kaže. Ovog puta sam više voleo da to bude neko drugi, a ne obrazovani ljudi sa finim manirima i lepim izražavanjem.

– Gospode, želim da to bude najsmerniji instrument koji možeš da nađeš i upotrebiš! Ako mi progovoriš kroz nekoga sličnog, počecu da pišem knjigu.

Tokom jeseni 1995.godine, stigao sam u Kaliforniju gde me je čekala serija predavanja. Ljubazni ljudi koji su me sačekali na aerodromu, rekli su mi za Eleonoru. Ona je bila siromašna starica. Gotovo na samrti ležala je u bolesničkom krevetu, u jednom staračkom domu. Eleonora je iskreno volela moja predavanja i osetila je mir u Gospodu kao nikad ranije, dok je hvatala poruke koje su se mogle čuti na tim predavanjima. Znajući sve to, ljudi koji su me dočekali saopštili su mi:

– Džime, ona je suviše bolesna da bi prisustvovala novoj seriji tvojih predavanja, ali izrazila je želju da te vidi. Mnogo bi joj značilo ako bi bar na nekoliko minuta svratio do nje.

Pošto sam dobio potvrdu da imamo dovoljno vremena, osetio sam nakon molitve da treba da odemo i posetimo Eleonoru. Tako smo se našli na putu ka staračkom domu. Nisam u stanju da do kraja opišem svoja osećanja kada smo ušli u sobu i kada je ova starica uzvikknula:

– Džim Honberger! Ne mogu da verujem! Dođi ovamo, bliže!” – Zatim je nastavila – Gospod mi je rekao da treba knjigu da napišeš.

Pokazala je prstom na policu gde se nalazilo nekoliko video traka sa mojim predavanjima i dodala:

– Moraš sve to da staviš u knjigu. Molim te, Džime, obećaj mi da ćeš sve to da staviš u knjigu. Tako je važno da to možemo da čitamo kao knjigu. Molim te obećaj mi da ćeš to uraditi!

Moj glas je postao prigušen i suze su mi navrle na oči jer sam znao da u tom momentu stojim na svetoj zemlji. Ova starica na samrti bila je oruđe koje je Bog upotrebio da me pokrene na akciju. Bio je to 8. septembar 1995.

– Eleonora, vi ste odgovor na moju molitvu” – uspeo sam da joj progovorim.

Eleonora je mislila da će naš susret od nekoliko minuta biti blagoslov za nju. Međutim, ja sam imao pravu privilegiju da je upoznam i to na samom kraju njenog života. Zaspala je u Isusu 4. oktobra te godine.

Bog kaže: “Pre nego me prizoveš, odazvaću ti se.” Nikad mi to nije bilo tako jasno ilustrovano kao za vreme pisanja knjige. Sada kada sam znao da je pisanje moj prioritet, počeo sam da se borim za slobodno vreme kako bih pisao bez prekidanja. Kao i obično, Bog je uzeo stvar u Svoje ruke. Samo je trebalo da budem strpljiv.

Nedugo posle ovih događaja, moj sin je prodao plac jednom biznismenu iz inostranstva. Ovaj čovek bio je toliko oduševljen ponašanjem mog sina, da me je nazvao da pita da li on i njegova supruga mogu da nas posete na nekoliko dana, kako bi upoznali

članove naše porodice. Hteli su da lično osete i vide odnose koji postoje među nama. Taj čovek je želeo da vidi šta mi to kao porodica radimo kad u našem okrilju sazrevaju tako plemeniti mladi ljudi. Složili smo se da dođu i uživali smo u njihovom društvu.

Pre odlaska ovaj čovek mi je saopštio:

– Džime, imam vilu na ostrvu Sent Kroa. Ako tvojoj porodici ikad zatreba mesto za odmor, ta vila vam stoji na raspolaganju onoliko vremena koliko želite, naravno, bez ikakve nadoknade.

Eto, a ja sam se brinuo kako ću naći mesto gde me niko neće ometati. Bog je sve unapred znao, čak je i namestio da okolnosti budu takve da smo mogli da provedemo ceo mesec u blagoslovenom miru i sreći.

Svako jutro sam provodio u molitvi, tihom razmišljanju i pisanju. U popodnevним časovima bio sam sa svojom porodicom na plaži. Kupali smo se i ronili. Bilo je to prijatno vreme za opuštanje i rasonodu. Moj um bio je na ovaj način pripremljen za primanje svežih utisaka kojima je Božji Duh želeo da me impresionira. Napustio sam ostrvo sa jasnim nacrtom za knjigu.

Poglavlja, smernice i ilustracije – sve je već bilo isplanirano. Ali kako od tog “kostura” napraviti rukopis – to je bilo izvan njihovih sposobnosti. Znao sam da mi je potrebna pomoć nekog pisca, ali gde naći takvu osobu? Nekoliko profesionalaca iz te branše ponudilo mi je svoje usluge, ali kad god sam se molio Bogu za to, Bog mi je odgovarao:

– Ne, to nije taj.

Znao sam da mi je bila potrebna više nego jedna osoba da popravi moju gramatiku, pravopis, itd. Bila mi je neophodna pomoć u pisanju. Mislio sam, ako nađem nekog ko će pisati umesto mene o mom iskustvu sa Bogom, onda ta osoba mora imati isto iskustvo i isti stil pisanja. Gde bih na ovoj Zemlji mogao naći takvu osobu?

“Pre nego me prizoveš, ja ću ti se odazvati.” Ponovo je obećanje obilno ispunjeno. Nekoliko godina pre ovoga, upoznao sam par,

Tima i Džuli Kenjutsun, koji su želeli iskustvo o kojem sam govorio. Posavetovao sam se s njima. Počeli smo da se međusobno bliže upoznajemo. Video sam kako nastaju promene u njihovom porodičnom krugu. Sve više su dopuštali Bogu da ih menja. U proteklih nekoliko godina razmenjivali smo pisma tako da sam brzo mogao da zaključim kako su Timov i moj stil izražavanja veoma slični. Dok sam iznova čitao ova pisma zajedno sa svojom suprugom, Seli, često sam osećao kako čitam sopstvene misli. Tim je imao sposobnost da praktičnu istinu koncizno izrazi. Znao sam da su on i njegova supruga već počeli da stiču ono iskustvo za kojim su žudeli.

U jesen 1998, za vreme našeg sastanka u Virdžinija kampu, Džuli je ušla u prostoriju gde smo bili okupljeni i ja sam u svojim mislima odmah osetio snažan upliv Svetog Duha koji mi je govorio da je to prava osoba od koje ću dobiti pomoć. Znao sam da Džuli voli engleski jezik. Od ranije sam bio upoznat sa tim da ona i njen suprug imaju interesovanje vezano za pripremu i izdavanje knjiga. Prišao sam im oboma i rekao šta imam, a oni su odgovorili da ih uzbuđuje to što će unapred videti materijal za knjigu.

Nisam imao pojma o tome u šta sam se upetljao. Poslao sam prvih nekoliko poglavlja, a ona su mi vraćena u potpuno izmenjenom obliku. Ne samo da su pripremili knjigu za štampu, nego su je preradili, i u tom procesu, od dobrog teksta napravili su bolji, da bi na kraju to bila najbolja moguća verzija. Ubrzo smo došli na ideju da im predam samo smernice sa ciljevima, ilustracijama i suštinom za svako poglavlje teksta. Sve sam to snimio na traku koju sam im poslao. Za kratko vreme poštom sam dobijao gotov tekst koji je trebalo samo da pregledam. Posle samo nekoliko poglavlja bio sam oduševljen izgledom knjige. Uzbuđenje je raslo dok sam posmatrao Božju ruku na delu.

Ova knjiga nije trebalo da bude produkt samostalnog rada Džima Honbergera, već zajednički projekat grupe ljudi koje je

Bog postavio na određenu poziciju i pozvao da Mu služe. Takođe, posmatrao sam Tima i Džuli dok su radili na svom ličnom iskustvu. S entuzijazmom su uskočili u posao na koji ih je Bog pozvao i nikada nisu tražili bilo kakvu novčanu nadoknadu ili priznanje, pa čak ni to da im se refundiraju troškovi. Zapazivši njihovo smerno ponašanje, znao sam da je Bog bio u pravu kada je njih odabrao za ovaj posao. Ono za šta sam mislio da će biti težak posao, pretvorilo se u radosno zanimanje.

Danas, kad pogledam unazad, zapanjen sam šta je sve Bog uradio. Moram da priznam da, iako na prvim stranicama ove knjige stoje imena svih nas koji smo na neki način bili umešani u njeno pojavljivanje, ipak je nismo mi napisali. To je bilo Božje delo od samog početka. Dok vas podstičem da čitate ovo štivo, činim to bez i malo želje za ličnim isticanjem, jer je ovo delo nastalo kao plod Božjeg providenja i Njegovih uputstava, a ne kao rezultat mojih sposobnosti, kao nešto za šta bih slavu pripisao sebi.

Moja želja je da svako ko pročita reči ove knjige dokuči cilj zbog kojeg ona postoji, a to je da ukaže na put kojim možemo uteći k Bogu.

1. poglavlje

SLAVNA POTRAGA

*“I prije nego poviču, ja ću se odazvati;
još će govoriti, a ja ću uslišiti.” (Isaija 65,24)*

– Džime šta te dovelo ovamo? – pitao je Voren.

Mogao sam da mu pročitam misli. Bio je sasvim ubeđen da traćim svoj život ovde u planinama, dok sam za to vreme mogao da zaradim gomilu para dole u gradu. Voren je tražio plac u planinskoj divljini, dok smo se on, njegova trudna žena i ja truckali po džombama seoskog puta u mom kamionetu.

– Pa, Voren – započeo sam odgovor – Vidiš, ja sam hrišćanin, i ovde smo došli zato što...

– Stani, Džime, tu se smesta zaustavi! – prekinuo me je Voren.

– Ja nisam hrišćanin i ne verujem u hrišćanstvo. Ne želim ni reč da čujem više o tome!

Iznenadna nelagodna tišina okovala je atmosferu u mom autu. Pomislio sam: “Kako će Bog dosegnuti osobu poput ove?” Ipak, osećao sam se primoranim da kažem još nešto, i dok sam se u isto vreme tiho molio, rekoh: “Voren, treba mi samo par trenutaka tvog vremena i više nikad neću reći ni reč o hrišćanstvu. Voren, Bog koga sam upoznao u ovim planinama toliko te voli. Iako Ga ti odbijaš, jednog dana kada ti bude trebao, On će ipak biti tu za tebe. Doći će dan kada će i tebi zatrebati moj Bog!”

Ako je atmosfera u mojim kolima do tog trenutka bila hladna, posle ovih reči ona je postala ledena. Izgledalo je kao da sam svojim komentarom učinio stvari još gorim. Obavili smo svoj posao i Voren se odvezao svojim autom. Međutim, uspomena na ovaj kratak razgovor podsetila me je na moje sopstveno otuđivanje od Boga. Eho mojih sopstvenih reči bruji mi je u ušima: “JEDNOG DANA KADA TI BUDE TREBAO, ON ĆE IPAK BITI TU ZA TEBE! DOĆI ĆE DAN KADA ĆE I TEBI ZATREBATI MOJ BOG!”

16. DECEMBAR, 1948.

– Gospodine – rekao je umorni lekar pokušavši da privuče pažnju čoveku koji je izgledao još umorniji i zabrinutiji od lekara.

– Da? – odgovorio je Henri ozaren iznenadnom nadom. Njegova iznenadna radosna reakcija bila je sasvim neprimerena staroj čekaonici u kojoj se osećao bajat miris duvanskog dima i uvek prisutna atmosfera straha i iščekivanja, koji su karakteristični za ovakve čekaonice.

– Muško je! – zaigrao je osmeh na lekarevom grubom licu. – Dečkić od 3 i po kilograma!

– Kako je moja žena – upitao je Henri već uzbuđen prethodnom vešću o sinu koji se upravo rodio.

– Bio je težak porođaj – zabrinutost se ponovo vratila na lice stručnjaka. – Sada je možete videti – odgovorio je pre nego što je pitanje bilo dovršeno.

Dok sam ležao na rukama svoje majke, nisam imao svest o tome da sam u trenutku začeca postao učesnik u ratu između Boga i sotone. Još dok sam bio u utrobi, Bog je u Svojoj beskonačnoj mudrosti počeo da ostvaruje plan koji se ticao mene lično; On je nastojao da u meni probudi čežnju, da podstakne potrebu za Njim. On je znao da sam ja rođen u svetu koji je bio u ratu protiv Njega, u pobuni protiv Njegovih principa, Njegove volje i Njegovih puteva.

Bog je, takođe, znao da ću biti rođen sa prirodom koja je oštećena usled čovekovog eksperimentisanja s grehom. Znao je On

da bih prirodno sledio svoje sopstvene podsticaje i sklonosti, i da će mi i sama pomisao na predavanje i potčinjavanje volje Njemu biti potpuno strana. Dalje, Bog je veoma dobro znao da će se sotona truditi nasuprot svakom Njegovom poduhvatu. Uprkos svim ovim neprilikama, Bog je stavio u pokret Svoj plan za mene. Pošto je čekao skoro šest hiljada godina ljudske istorije, da se Džim Honberger rodi, sada je dobio priliku da pokuša da zadobije moju ljubav. Bog je bio u potrazi za mnom, jer On traga za svakim od nas. To je slavna potraga ljubavi koja se rađa u Božjem srcu.

Veronika i Henri Honberger bili su zadovoljni svojim trećim detetom. Doneli su me u svoj skromni dom u Epltonu, Viskonsin, rešeni da učine sve što mogu kako bi me podigli i stvorili od mene vrednog i poštenog čoveka i građanina. U detinjstvu nisam imao nikakvu svest o Božjoj ljubavi, ali mi je Bog govorio preko mojih roditelja. Oni su mi dali prve pouke o Božjem karakteru kroz svoje postupanje sa mnom.

Rođen sam sa tvrdom voljom koja insistira na sopstvenom putu! Kada sam bio gladan – plakao sam. Kada sam želeo da mi se promene pelene – plakao sam. Kad god nešto nisam voleo, plakao sam u pokušaju da ostvarim svoju volju. Pošto je majka udovoljila mojim potrebama, poučila bi me o Bogu koji je brižan i pun ljubavi, i to na način čije vrednosti ni sama nije bila svesna.

Ponekad sam plakao zato što me je stavila u kolevku, a ja sam želeo da me drži u naručju. Majka je imala izbor – mogla je da popusti pred mojim plačom ili da me nauči da svoju volju moram potčinjavati njoj. Kada je popuštala, dolazeći da me uzme u naručje, davala mi je na taj način pouku da ću svojim plakanjem uvek uspeti da isteram svoje; tako je sebična volja sve više jačala u mom malom srcu. S druge strane, kad bi majka, kroz svoj postupak, rekla: “ Ne, ne možeš me naterati da te podignem, jer sam odlučila da treba da budeš u kolevcu,” ona mi je davala pouku kako da predam svoju volju Božjoj volji i to tako što ću se pokoriti njenoj volji.

Roditelji stoje umesto Boga u odnosu na maloletnu decu, koja slušajući roditelje, uče da budu poslušna Bogu. Tako je počela velika objava rata u mom životu. Ponekad je sotona dobijao, a ponekad Bog, ali kroz sve to ja sam učio i odrastao.

Od samog rođenja u nama raste želja da pronađemo ispunjenje i sreću. To znači da ćemo ovo unutarne ispunjenje tražiti u stvarima, ukoliko nas mudro ne usmere roditelji i ne vodi milost Božja. Samo po sebi to nije pogrešno jer je Bog prilikom stvaranja ispunio zemlju svim onim što donosi zadovoljstvo. Međutim, postoji stalno iskušenje za ljude da više cene stvari od Onoga ko ih je darovao.

Setite se samo svog sopstvenog dečjeg iskustva od mnogih Božića. Pošto ste pocepali ukrasni papir i traku kojima je bila upakovana vaša silno željena igračka, jedva da ste u toj prilici procedili neku reč hvale onom ko vam je priuštio ovaj poklon. Promrmljali ste par reči tek na insistiranje majke, ali jedino što su vaše oči videle bila je željena stvar koja je zauzela mesto darodavca.

Što se mene tiče, bio je to duplo hromirani bicikl trobrzinac marke Schwinn. Ah, kako sam ga voleo! Bio je to najlepší bicikl u kraju. Kasnije, ova ljubav je prerasla u crvena vatrogasna kola sa pokretnim krovom marke Pontiac – novi predmet moje pažnje. Lagano sam se uvežbavao u svetu u kojem sam živeo, da sreću merim stvarima koje sam posedovao i da se poistovećujem sa njima.

Stvari ovog sveta nisu samo materijalnog porekla, nego tu spadaju i položaj, moć, ponos i zadovoljstvo. Većina veruje da sreća i ispunjenost dolaze od zadobijanja istaknutog položaja kojeg prati moć i ponos. Drugi misle da će ostvarati trajnu sreću ako su u braku sa određenom osobom, ili ako su u mogućnosti da posećuju egzotična mesta. Treći, opet, žele život pun zadovoljstava tražeći način kako da budu što slobodniji od odgovornosti, u nadi da će im to doneti istinsku sreću.

Sve nabrojano ulazi u trku čiji je cilj zadobijanje naklonosti našeg srca, a to isto i Bog želi. Bog sve to vidi. Njegova potraga za nama počinje pre nego što postanemo svesni želje da u Njemu

nađemo zadovoljstvo i ispunjenje: “Pre nego što me prizovu, Ja ću im se odazvati.” (Isaija 65,24).

Hvalite Boga zato što je u naša srca posadio želju za istinskim ispunjenjem koje se samo delimično može postići svetskim metodama. Svuda oko nas postoje primeri uspešnih ljudi koji su stekli bogatstvo, moć i slavu – sve što je prema logici ovog sveta neophodno za sreću. Ipak, neki od njih su najjadniji ljudi na svetu, koji kao očajnici okončavaju svoj život u kaljuzi narkomanije.

U ovoj borbi za ljudske duše, đavo koristi sav svetski sjaj i zlatno kako bi nas prevario. Njegovi metodi uključuju prevaru usled koje čak i naš najgori mogući izbor može izgledati veoma dobro. On napada naš um, bombarduje naša čula iz svih medijskih oruđa, časopisa i bilborda. On snažno provocira naše želje, strasti i apetit, u pokušaju da nas zarobi. Dovoljno je samo pogledati reklame za cigare i alkohol, pa da bude jasno kako lako ljudi mogu da postanu robovi ovih navika. Reklamne poruke prenose ideju da će ljudi koji piju i puše postati popularni, imati seksi atletski izgled. Umesto toga, ovisnici se posle nekog vremena probude kao robovi hemijskih supstanci koje im uništavaju zdravlje, krađu novac i lišavaju ih sreće.

Bog je u podređenom položaju u ovoj borbi za naša srca. On nikad ne laže i nikad ne zavodi. Njegove reči su: “Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom” (Otkrivenje 3,20).

Bog se obraća našem intelektu, razumu i našoj savesti. Naš odgovor morao bi da bude dobrovoljan. On ne želi robote. Bog može da usadi čežnju za Njim u naše srce, ali odgovor na tu čežnju u potpunosti zavisi od nas. Bog nikada ne vrši nasilje nad našom voljom.

Nisam ni znao da imam problem sa sopstvenim egom koje traži svoj put. Ta moja volja bila je sve što sam ikada znao. Ipak me je Bog jurio i osvajao tridest godina, sve dok konačno nisam osetio svoju potrebu za Njim. Prošlo je još deset godina dok nije

zadobio moje poverenje i još šest ili čak više godina dok tvrđava mog srca nije sasvim bila osvojena, a ja u potpunosti pripao Njemu.

Biblija govori o čoveku koji se zvao Avram, kome je na čudesan način darovan sin u njegovim poznim godinama. Kao i druga dugo očekivana deca, ovaj dečak bio je mažen od strane svog oca i ubrzo je postao ponos i radost očeva u njegovoj starosti. Avram nije samo imao znanje o Bogu. On je poznavao Boga. Ovaj čovek bio je blizak s Bogom.

Tada je Bog zatražio od Avrama da prinese svog sina kao žrtvu paljenicu. "Uzmi sada sina svojega, jedinca svojega miloga, Isaka, pa idi u zemlju Moriju, i spali ga na žrtvu tamo na brdu gdje ću ti kazati." (1. Mojs. 22,2).

Zašto je Bog tražio takvu stvar? Jadni Avram! Kako li je samo patio dok je mislio o tome da će njegov ljubljani sin biti uzet od njega. Teška srca on je krenuo da poslušati Božji nalog. Bog je dopustio da iskušenje ovog čoveka dođe do tačke posle koje više nema povratka, a onda se iznenada umešao, povikavši: "U redu je, Avrame. Nikad nisam želeo tvog sina kao žrtvu. Isak, tvoj sin, zauzeo je mesto u tvom srcu koje pripada samo meni. Želeo sam da ga pomerim sa trona tvog srca kako bih sa tog mesta suvereno vladao."

Avram je učio lekciju da Božji darovi ne mogu da budu važniji za nas od Onoga ko ih daje. Bog daje istu pouku svakom od nas. On nas prati sve dok nas cele ne zadobije. On nije želeo Isaka kao žrtvu. Želeo je Avrama. Ne traži Bog tvoje stvarčice, već one moraju biti sklonjene sa trona tvog srca ako su bespravno zauzele to mesto koje im ne pripada.

Mi često oklevamo da Bogu damo ono što posedujemo zato što se bojimo za sigurnost onoga što treba da Mu predamo, posebno ako se radi o našim dugo gajenim idolima. Mi, međutim, ne treba da imamo takve strahove. Isus nije došao da uništi, nego da spase. Sve što Bogu predamo savršeno je bezbedno, i obrnuto, ništa nije sigurno ako nije sasvim Njemu predato.

Šest meseci kasnije

Putovao sam na Srednji zapad¹. Dok sam bio u poseti jednoj porodici, telefon je zazvonio. Domaćica je rekla:

– Džime, za tebe je.

– Zdravo, Džime, ja sam, Voren.

– Voren! – skoro da sam vikao, dok je moj mozak u trenutku “premotao” naš razgovor u kamionu. – Kako si me uopšte pronašao ovde?

– Nije bilo lako – reče on. Njegov glas koji je do tada zvučao samopouzđano, odjednom se promenio kada je rekao:

– Dobili smo bebu, Džime.

– Divno! Šta je?

– Sin... – njegov glas je zadrhtao.

– Šta se dogodilo, Vorene – upitao sam.

– Džime – odgovorio je on sa bolom u glasu – Sin mi je rođen sa tri rupe u srcu. Potreban mi je tvoj Bog, Džime! Potreban mi je tvoj Bog!

Velika potreba potisnula je u stranu Vorenovu ljutnju i strah. Njegova priča naterala mi je suze na oči, jer mi je to stvorilo privilegiju da sa njim podelim dobru vest o Božjoj slavnoj potrazi za svakim ljudskim srcem.

Kada sam prvi put upitao svoju ženu, Seli, da izađemo, njen odgovor je mogao da se svede na dve opcije. Mogla je da prihvati ili da odbije. Prihvatanje bi bio veći rizik. Međutim, odbijanje, bi značilo doživotno lišavanje radosti koje potiče iz mog srca usklađenog s njenim srcem, kao i braka koji je nebo potvrdilo. Kakva bi to samo tužna alternativa bila da me je odbila!

Tako je i kada govorimo o slavnoj potrazi za osvajanjem trona našeg srca koju preduzima Bog pun ljubavi. Ne postoji mnoštvo mogućih odgovora – samo jedan dobar, i onaj drugi koji je veoma loša alternativa. Moj izbor bio je da odgovorim na ovu potragu, jer

---

¹ Region u SAD

u protivnom ona ne bi prestala sve dok ne zastanem i ne sretnem se licem u lice sa Onim koga sam počeo da upoznajem i da Ga volim. Šta je tvoj odgovor?